

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
---	---

מקרא-key:

Talmud Navigator

סוכה-לולב וערבה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
מצות לולב כל שבעה.	רב יהודה אמר שמואל:								◆	◇		מז.	
יום ראשון מצות לולב, מכאן ואילך מצות זקנים.	רבי יהושע בן לוי:								◆	◇		מז.	
כל יומא מצות זקנים.	רבי יצחק:								■	◇		מז.	
ואפילו יום ראשון? - והא קיימא לן דיום ראשון דאורייתא									;			מז.	
אימא: בר מיום ראשון.									■	◇		מז.	
אי הכי, היינו דרבי יהושע בן לוי									;			מז.	
אימא: וכן אמר רבי יצחק.	[רבי יצחק]								■	◇		מז.	
ואף רב סבר כל שבעה מצות לולב.									■	◇		מז.	
המדליק נר של חנוכה צריך לברך	דאמר רבי חייא בר אשי אמר רב:								■	■	◇	מז.	
הרואה נר של חנוכה צריך לברך.	רבי ירמיה:								■	■		מז.	
מאי מברך?									^	■		מז.	
יום ראשון, המדליק מברך שלש, הרואה מברך שתיים. מכאן ואילך, מדליק מברך שתיים ורואה מברך אחת. ומאי מברך ברוך אשר קדשנו במצותיו וצונו להדליק נר חנוכה.	רב יהודה:								!	■	◇	מז.	
והיכן צונו?									;	■	◇	מז.	
מלא תסור.									!	■	◇	מז.	
(דברים לב) שאל אביך ויגדך.	רב נחמן בר יצחק:								!	■	◇	מז.	
כל שבעה מצות לולב.	רב נחמן בר יצחק מתני לה בהדיא: אמר רב:									■		מז.	
העושה סוכה לעצמו אומר ברוך שהחיינו כול, נכנס לישב בה אומר ברוך אשר קדשנו כול. היתה עשויה ועומדת, אם יכול לחדש בה דבר - מברך, אם לאו - לכשיכנס לישב בה מברך שתיים.	תנו רבנן:									■	◇	מז.	
חזינא ליה לרב כהנא דקאמר להו לכולהו אכסא דקדושא.	רב אשי:									■	◇	מז.	
היו לפניו מצות הרבה, אומר: ברוך אשר קדשנו במצותיו וצונו על המצות.	תנו רבנן:								◆	■	◇	מז.	
מברך על כל אחת ואחת בפני עצמה.	רבי יהודה:								◆	■	◇	מז.	
הלכתא כרבי יהודה.	רבי זירא ואיתימא רבי חנינא בר פפא:									■	◇	מז.	
מאי טעמא דרבי יהודה דכתיב (תהלים סח) ברוך ה' יום יום, וכי ביום מברכין אותו ובליילה אין מברכין אותו? אלא בא לומר לך: בכל יום ויום תן לו מעין ברכותיו, הכא נמי בכל דבר ודבר תן לו מעין ברכותיו. בא וראה שלא כמדת הקדוש ברוך הוא מדת בשר ודם, כלי ריקן מחזיק, מלא אינו מחזיק, אבל מדת הקדוש ברוך הוא: מלא מחזיק, ריקן אינו מחזיק, שנאמר (דברים כח) והיה אם שמוע תשמע	אמר רבי זירא ואיתימא רבי חנינא בר פפא: ואמר רבי זירא ואיתימא רבי חנינא בר פפא:									■	◇	מז.	
אם שמוע בישן - תשמע בחדש, (דברים ל) ואם יפנה לבבך - שוב לא תשמע.	דבר אחר:									■	◇	מז:	
מיד תינקות וכו'.										■	<	מז:	
אתרוג, בשביעי - אסור, בשמיני - מותר. סוכה - אפילו בשמיני אסורה.	רבי יוחנן:									◆	■	◇	מז:
אתרוג אפילו בשביעי נמי מותר.	ריש לקיש:									◆	■	◇	מז:
במאי קא מיפלגי?										^		מז:	
למצותה אתקצאי	מר סבר: [ריש לקיש]								◆	■	!	◇	מז:
לכולי יומא אתקצאי.	ומר סבר: [רבי יוחנן]								◆	■	!	◇	מז:
מיד תינקות שומטין את לולביהן ואוכלין אתרוגיהן.	איתיביה ריש לקיש לרבי יוחנן:									■	;	◇	מז:

<p>disputants-חולקים ♦ ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>		<p>מימרא-statement ■ ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>												
<p>סוכה-לולב וערבה</p>		<p>מאן דאמר</p>		א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
<p>מימרא</p>														
מאי לא - הוא הדין לגדולים														מז:
לא, תינוקות דוקא.														מז:
מיד התינוקות שומטין את לולביהן ואוכלין אתרוגיהן.		איכא דאמרי, איתיביה רבי יוחנן לריש לקיש:												מז:
תינוקות - אין, גדולים - לא														מז:
הוא הדין דאפילו גדולים, והאי דקתני תינוקות - אורחא דמלתא קתני.														מז:
לרבי יוחנן, מאי שנא סוכה מאי שנא אתרוג?		רב פפא לאביי:												מז:
סוכה דחזיא לבית השמשות, דאי איתרמי ליה סעודתא בעי מיתב בגווה ומיכל בגווה - אתקצאי לבין השמשות, ומיגו דאתקצאי לבין השמשות - אתקצאי לכולי יומא דשמיני. אתרוג דלא חזי לבין השמשות - אתרוג אפילו בשמיני אסור.		אמר ליה: [אבי]												מז:
אתרוג בשביעי אסור, בשמיני מותר.		אבוה דשמואל:												מז:
קם אבוה דשמואל בשיטתיה דלוי														מז:
קם רבי זירא בשיטתיה דאבוה דשמואל.														מז:
אתרוג שנפסלה - אסור לאוכלה כל שבעה.		דאמר רבי זירא:												מז:
לא יליקני איניש הושענא לינוקא ביומא טבא קמא. מאי טעמא? דינוקא מקנא - קני, אקנויי - לא מקני, ואשתכח דקא נפיק בלולב שאינו שלו.		רבי זירא:												מז:
לא לימא איניש לינוקא דיהיבנא לך מידי ולא יהיב ליה, משום דאתי לאגמוריה שיקרא, שנאמר (ירמיהו ט') למדו לשונם דבר שקר.		ואמר רבי זירא:												מז:
ובפולגתא דרבי יוחנן ורבי שמעון בן לקיש														מז:
הפריש שבעה אתרוגין לשבעה ימים - אמר רב: כל אחת ואחת יוצא בה ואוכלה לאלתר.		דאיתמר: [רב]												מז:
כל אחת ואחת יוצא בה ואוכלה למחר.		רב אסי:												מז:
במאי קא מיפלגי?														מז:
למצותה אתקצאי,		מר סבר: [רב]												מז:
ומר סבר: לכולי יומא אתקצאי.		ומר סבר: [רב אסי]												מז:
ואנן דאית לן תרי יומי היכי עבדינן?														מז:
שמיני ספק שביעי - אסור, תשיעי ספק שמיני - מותר.		אביי:												מז:
אפילו שמיני ספק שביעי מותר.		מרימר:												מז:
בסורא עבדי כמרימר.														מז:
רב שישא בריה דרב אידי: עביד כאביי.														מז:
והלכתא כאביי.														מז:
שמיני ספק שביעי - שביעי לסוכה ושמיני לברכה		רב יהודה בריה דרב שמואל בר שילת משמיה												מז:
שמיני לזה ולזה		רבי יוחנן:												מז:
מיתב - כולי עלמא לא פליגי דיתבינן, כי פליגי לברוכי:														מז:
למאן דאמר שביעי לסוכה - ברוכי נמי מברכינן														מז:
למאן דאמר שמיני לזה ולזה - ברוכי לא מברכינן.														מז:

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פיסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה-</p>
--	---

סוכה-לולב וערבה		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ												
מקרא-key:	מימרא	מאן דאמר												
	פוחת בה ארבעה	רב חייה בר אשי:											!	◇
	מדליק בה את הנר.	רבי יהושע בן לוי:											!	◇
	ולא פליגי: הא - לן, והא - להו.											■	◇	
	הא תינח סוכה קטנה, סוכה גדולה מאי איכא למימר?											?	◇	
	דמעיל בה מאני מיכלא.											!	◇	
	מאני מיכלא - בר ממטללתא, מאני משתיא - במטללתא.	דאמר רבא:										■	!	
	ניסוך המים, כיצד? צלוחית של זהב מחזקת שלשה לוגים היה ממלא מן השילוח, הגיעו לשער המים תקעו והריעו ותקעו.	[רבנן]											◇	
	עלה בכבש ופנה לשמאלו.												■	
	שני ספלים של כסף היו שם	[ת"ק]											◇	
	של סיד היו, אלא שהיו מושחרין פניהם מפני היין.	רבי יהודה:											◇	
	ומנוקבין כמין שני חוטמין דקין, אחד מעובה ואחד דק, כדי שיהיו שניהם כלין בבת אחת. מערבו של מים, מזרחו של יין.												■	
	עירה של מים לתוך של יין, ושל יין לתוך של מים - יצא.												◇	
	בלוג היה מנסך כל שמונה.	רבי יהודה:											◇	
	ולמנסך אומר לו: הגבה ירך, שפעם אחד נסך אחד על גבי רגליו ורגמוהו כל העם באתרוגיהן.												■	
	כמעשהו בחול כך מעשהו בשבת, אלא שהיה ממלא מערב שבת חבית של זהב שאינה מקודשת מן השילוח, ומניחה בלשכה.												■	
	נשפכה נתגלתה - היה ממלא מן הכיור. שהיין והמים מגולין פסולין לגבי מזבח.												■	
	מנא הני מילי?												^	
	דאמר קרא (ישעיהו יב) ושאתם מים בששון וגו'.	רב עינא:											!	
	הנהו תרי מיני, חד שמיה ששון וחד שמיה שמחה, אמר ליה ששון לשמחה: אנא עדיפנא מינך, דכתיב (ישעיהו לה) ששון ושמחה ישגו וגו'. - אמר ליה שמחה לששון: אנא עדיפנא מינך, דכתיב (אסתר ח) שמחה וששון ליהודים. אמר ליה ששון לשמחה: חד יומא שבקוך ושיווך פרוונקא, דכתיב (ישעיהו נה) כי בשמחה תצאו. אמר ליה שמחה לששון: חד יומא שבקוך ומלו בך מיא. דכתיב ושאתם מים בששון.	אמר ליה ההוא מינא דשמיה ששון לרבי אבהו:											○	
	עתידיהו דתמלו לי מים לעלא דאתי, דכתיב ושאתם מים בששון.	אמר ליה: [רבי אבהו]											○	
	אי הוה כתיב לששון - כדקאמרת, השתא דכתיב בששון - משכיה דההוא גברא משוינן ליה גודא, ומלינן ביה מיא.												○	
	עלה בכבש ופנה לשמאלו כו'.												■	
	כל העולים למזבח עולין דרך ימין, ומקיפין ויורדין דרך שמאל. חוץ מן העולה לשלשה דברים הללו, שעולין דרך שמאל וחוזרין על העקב, ואלו הן: ניסוך המים, וניסוך היין, ועולת העוף כשרבתה במזרח.	תנו רבנן:											■	
	אלא שהיו משחירין.												■	
	בשלמא דיין משחיר, דמיא אמאי משחיר?												?	
	עירה של מים לתוך של יין ושל יין לתוך של מים - יצא, של מים אתי לאשחורי.	כיון דאמר מר:											!	
	ומנוקבים כמין שני חוטמין וכו'.												■	
	לימא מתניתין רבי יהודה היא ולא רבנן.												?	
	בלוג היה מנסך כל שמונה	דתנן, רבי יהודה:											■	
	דאי רבנן - כי הדדי נינהו												?	

disputants-חולקים-♦ ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement-■ ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof-■
--	---

סוכה-לולב וערבה		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ		
אפילו תימא רבנן, חמרא סמיך מיא קליש.												!	◊	מח:
הכי נמי מסתברא, דאי רבי יהודה - רחב וקצר אית ליה.												■		מח:
שני קשוואות היו שם, אחד של מים ואחד של יין, של יין פיה רחב, של מים פיה קצר, כו כלין בבת אחת	דתניא, רבי יהודה:											■	◊	מח:
שמע מינה.												■		מח:
מערבו של מים.													■	מח:
מעשה בצדוקי אחד שניסך על גבי רגליו, ורגמוהו כל העם באתרוגיהן. ואותו היום נפגמו והביאו בול של מלח וסתמוהו, לא מפני שהוכשר לעבודה אלא מפני שלא יראה מזבח פגו	תנו רבנן: [ת"ק]											○	○	מח:
שכל מזבח שאין לו לא כבש ולא קרן ולא יסוד ולא ריבוע - פסול לעבודה.	[ת"ק]											◆	■	מח:
אף הסוכב.	רבי יוסי בר יהודה:											◆	■	מח:
שיתין מששת ימי בראשית נבראו, שנאמר (שיר השירים ז) חמוקי ירכיך כמו חלאים מע חמוקי ירכיך - אלו השיתין, כמו חלאים - שמחוללין ויורדין עד התהום, מעשה ידי אמן - אומנותו של הקדוש ברוך הוא.	רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן:												■	מח:
(בראשית א) בראשית, אל תיקרי בראשית אלא ברא שית.	תנא דבי רבי ישמעאל:												■	מח:
שיתין מחוללין ויורדין עד תהום, שנאמר (ישעיהו ה) אשירה נא לידידי שירת דודי לכרם לידידי בקרן בן שמן. ויעזקהו ויסקלהו ויטעהו שרק ויבן מגדל בתוכו וגם יקב חצב בו.	תניא, רבי יוסי אומר:												■	מח:
ויטעהו שרק - זה בית המקדש												■	■	מח:
ויבן מגדל בתוכו - זה מזבח												■	■	מח:
וגם יקב חצב בו - אלו השיתין.												■	■	מח:
לול קטן היה בין כבש למזבח במערבו של כבש, ואחת לשבעים שנה פרחי כהונה יורדין משם יין קרוש שדומה לעיגולי דבילה, ובאין ושורפין אותו בקדושה, שנאמר (במדבר כו נסך שכר לה' כשם שניסוכו בקדושה כך שריפתו בקדושה.	תניא, אמר רבי אלעזר בר צדוק:												■	מח:
מאי משמע?												⚡		מח:
אתיא קדש קדש, כתיב הכא (במדבר כח) בקדש הסך נסך וכתיב התם (שמות כט) ושרפ באש לא יאכל כי קדש הוא.	רבינא:											!	◊	מח:
כמאן אזלא הא דתנן:												⚡		מח:
נסכים, בתחילה - מועלין בהן, ירדו לשיתין - אין מועלין בהן.	[תנן]											■	⚡	מח:
לימא רבי אלעזר בר צדוק היא. דאי רבנן - הא נחתו להו לתהום												⚡	◊	מח:
אפילו תימא רבנן, בדאיקלט.												!	◊	מח:
לימא רבנן היא ולא רבי אלעזר בר צדוק, דאי רבי אלעזר - אכתי בקדושייהו קיימי	איכא דאמרי:											⚡	◊	מח:
אפילו תימא רבי אלעזר, אין לך דבר שנעשה מצותו ומועלין בו.												!	◊	מח:
בזמן שמנסכין יין על גבי מזבח פוקקין את השיתין, לקיים מה שנאמר בקדש הסך נסך ש	ריש לקיש:												■	מח:
מאי משמע?												^		מח:
שכר - לשון שתיה, לשון שביעה, לשון שכרות.	רב פפא:											!	◊	מח:
שמע מינה: כי שבע איניש חמרא - מגרוניה שבע.	רב פפא:											■	◊	מח:
צורבא מרבנן דלא נפישא ליה חמרא - ליגמע גמועי.	רבא:											■		מח:
רבא, אכסא דברכתא אגמע גמועי.												○		מח:
מאי דכתיב (שיר השירים ז) מה יפו פעמיך בנעלים בת נדיב - מה יפו פעמותיהן של ישר לרגל, בת נדיב בתו של אברהם אבינו, שנקרא נדיב, שנאמר (תהלים מז) נדיבי עמים נא אברהם. אלהי אברהם ולא אלהי יצחק ועקב? אלא: אלהי אברהם שהיה תחילה לגרים.	דרש רבא:												■	מח:

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
--	---

סוכה-לולב וערבה		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ									
מימרא	מאן דאמר										
מאי דכתיב (שיר השירים ז) חמוקי ירכיך למה נמשלו דברי תורה כירך - לומר לך: מה ירך בסתר - אף דברי תורה בסתר.	תנא דבי רב ענן:										■
מאי דכתיב (מיכה ו) הגיד לך אדם מה טוב ומה ה' דורש ממך כי אם עשות משפט ואהבת חסד והצנע לכת עם אלהיך. עשות משפט - זה הדין, ואהבת חסד - זו גמילות חסדים, והצנע לכת עם אלהיך - זו הוצאת המת והכנסת כלה לחופה. והלא דברים קל וחומר: ומה דברים שדרכן לעשותן בפרהסיא - אמרה תורה הצנע לכת, דברים שדרכן לעשותן בצנעא - על אחת כמה וכמה.	והיינו דאמר רבי אלעזר:										■
גדול העושה צדקה יותר מכל הקרבנות, שנאמר (משלי כא) עשה צדקה ומשפט נבחר לה' מזבח.	רבי אלעזר:										■
גדולה גמילות חסדים יותר מן הצדקה, שנאמר (הושע י) זרעו לכם לצדקה וקצרו לפי חסד. אם אדם זורע - ספק אוכל ספק אינו אוכל, אדם קוצר - ודאי אוכל.	ואמר רבי אלעזר:										■
אין צדקה משתלמת אלא לפי חסד שבה, שנאמר זרעו לכם לצדקה וקצרו לפי חסד.	ואמר רבי אלעזר:										■
בשלשה דברים גדולה גמילות חסדים יותר מן הצדקה	תנו רבנן:										■
צדקה - בממונו, גמילות חסדים - בין בגופו בין בממונו.											■
צדקה - לעניים, גמילות חסדים - בין לעניים בין לעשירים.											■
צדקה - לחיים, גמילות חסדים - בין לחיים בין למתים.											■
כל העושה צדקה ומשפט - כאילו מילא כל העולם כולו חסד, שנאמר (תהלים לג) אוהב צדקה ומשפט חסד ה' מלאה הארץ. שמא תאמר כל הבא לקפוץ קופץ - תלמוד לומר (תהלים לו) מה יקר חסדך אלהים וגו', יכול אף ירא שמים כן - תלמוד לומר (תהלים קג) וחסד ה' מעולם ועד עולם על יראיו.	ואמר רבי אלעזר:										■
כל אדם שיש עליו חן בידוע שהוא ירא שמים, שנאמר חסד ה' מעולם ועד עולם על יראיו.	רבי חמא בר פפא:										■
מאי דכתיב (משלי לא) פיה פתחה בחכמה ותורת חסד על לשונה וכי יש תורה של חסד ויש תורה שאינה של חסד? אלא: תורה לשמה - זו היא תורה של חסד, שלא לשמה - זו היא תורה שאינה של חסד.	ואמר רבי אלעזר:										■
תורה ללמדה - זו היא תורה של חסד, שלא ללמדה - זו היא תורה שאינה של חסד.	איכא דאמרי:										■
כמעשהו בחול כו'.											■
ואמאי? נייתי במקודשת											?
קסבר, אין שיעור למים, וכלי שרת מקדשין שלא מדעת. ואי מייתי במקודשת - איפסילו להו בלינה.	זעירי:										!
כלי שרת אין מקדשין אלא מדעת, וגזירה שמא יאמרו לדעת נתקדשו.	חזוקיה:										!
אפילו תימא יש שיעור למים, וכלי שרת אין מקדשין אלא מדעת, וגזירה שמא יאמרו לקידוש ידים ורגלים מלאן.	רבי ינאי אמר רבי זירא:										!
נשפכה או נתגלתה כו'.											■
ואמאי? ליעביד במסנת לימא מתניתין דלא כרבי נחמיה											?
מסנת יש בו משום גילוי.	דתניא: [ת"ק]										■
אימתי - בזמן שהתחונה מגולה. אבל בזמן שהתחונה מכוסה, אף על פי שהעליונה מגולה - אין בה משום גילוי. מפני שארס נחש דומה לספוג, צף ועומד במקומו.	רבי נחמיה:										■
אפילו תימא רבי נחמיה, אימר דאמר רבי נחמיה - להדיוט, אבל לגבוה - מי אמר? ולית ליה לרבי נחמיה (מלאכי א) הקריבהו נא לפתח הירצך או הישא פניך אמר ה' צבאות?											!
הדרן עלך לולב וערבה											◇

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>		<p>מימרא-statement- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-</p>		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ									
מקרא-key:	סוכה-החליל	מאן דאמר	מ	נ	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
	החליל חמשה וששה, זהו החליל של בית השואבה שאינו דוחה לא את השבת ולא את יום טוב.												
	איתמר, רב יהודה ורב עינא:												
	שואבה	חד תני: [רב יהודה/רב עינא]											
	חשובה	וחד תני: [רב יהודה/רב עינא]											
	מאן דתני שואבה לא משתבש, ומאן דתני חשובה לא משתבש.	מר זוטרא:											
	מאן דתני שואבה לא משתבש - דכתיב (ישעיהו יב) ושאתם מים בששון.												
	ומאן דתני חשובה לא משתבש												
	מצוה חשובה היא, ובאה מששת ימי בראשית.	דאמר רב נחמן:											
	החליל דוחה את השבת, דברי רבי יוסי בר יהודה	תנו רבנן: [רבי יוסי בר יהודה]											
	אף יום טוב אינו דוחה.	חכמים:											
	מחלוקת בשיר של קרבן	רב יוסף:											
	עיקר שירה בכלי, ועבודה היא, ודוחה את השבת.	דרבי יוסי סבר:											
	עיקר שירה בפה, ולא עבודה היא, ואינה דוחה את השבת.	ורבנן סברי:											
	אבל שיר של שואבה - דברי הכל שמחה היא ואינה דוחה את השבת.	[דברי הכל]											
	מנא אמינא דבהכי פליגי	רב יוסף:											
	כלי שרת שעשאן של עץ, רבי פוסל	דתניא: [רבי]											
	מכשיר.	רבי יוסי בר יהודה:											
	מאי לאו בהא קמיפלגי:												
	מאן דמכשיר סבר: עיקר שירה בכלי, וילפינן מאבובא דמשה.												
	ומאן דפסיל, סבר: עיקר שירה בפה, ולא ילפינן מאבובא דמשה.												
	לא, דכולי עלמא: עיקר שירה בכלי, והכא בדנין אפשר משאי אפשר קמיפלגי.												
	מאן דמכשיר סבר: דנין אפשר משאי אפשר												
	ומאן דפסיל סבר: לא דנין אפשר משאי אפשר.												
	ואיבעית אימא: דכולי עלמא דעיקר שירה בפה, ואין דנין אפשר משאי אפשר, והכא במילף מנורה בכללי ופרטי או ברבוי ומיעוטי קא מיפלגי.												
	דריש כללי ופרטי	רבי:											
	דריש ריבוי ומיעוטי.	רבי יוסי בר יהודה:											
	רבי דריש - כללי ופרטי: (שמות כה) ועשית מנורת - כלל, זהב טהור - פרט, מקשה תעשה המנורה חזר וכלל. כלל ופרט וכלל אי אתה דן אלא כעין הפרט, מה הפרט מפורש - של מתכת, אף כל של מתכת.												
	רבי יוסי בר יהודה דריש ריבוי ומיעוטי: ועשית מנורת - ריבה, זהב טהור - מיעט, מקשה תעשה המנורה - חזר וריבה. ריבה ומיעט וריבה ריבה הכל, מאי רבי - רבי כל מילי, מאי מיעט - מיעט של חרס.												
	כתנאי	רב פפא:											
	עבדי כהנים היו, דברי רבי מאיר.	דתנן: [רבי מאיר]											
	משפחת בית הפגרים ומשפחת בית צפריא, ומאמאם היו, שהיו משיאין לכהונה.	רבי יוסי:											

disputants-חולקים ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment story-מעשה-O	מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
---	---

מקרא-key:	סוכה-החליל	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
כי הא, דאביי שמעיה להווא גברא דקאמר לההיא אתתא: נקדים וניזיל באורחא. אמר: איזיל אפרשינהו מאיסורא. אזל בתרייהו תלתא פרסי באגמא. כי הוו פרשי מהדדי שמעינהו דקא אמר: אורחין רחיקא וצוותין בסימא. אמר אביי: אי מאן דסני לי הוה - לא הוה מצי לאוקומיה נפשיה. אזל, תלא נפשיה בעיבורא דדשא, ומצטער.													◊
אתא הווא סבא, תנא ליה:	כל הגדול מחבירו יצרו גדול הימנו.	רבי יצחק:											◊
יצרו של אדם מתגבר עליו בכל יום, שנאמר (בראשית ו) רק רע כל היום.		רבי שמעון בן לקיש:											◊
יצרו של אדם מתגבר עליו בכל יום ומבקש להמיתו, שנאמר (תהלים ז) צופה רשע לצדיק ומבקש להמיתו, ואלמלא הקדוש ברוך הוא שעוזר לו - אינו יכול לו, שנאמר (תהלים ז) ה' לא יעזבנו בידו ולא ירשיענו בהשפטו.		תנא דבי רבי ישמעאל:											◊
אם פגע בך מנוול זה - משכהו לבית המדרש. אם אבן הוא - נימוח, אם ברזל הוא - מתפוצץ. אם אבן הוא - נימוח, דכתיב (ישעיהו נה) הוי כל צמא לכו למים, וכתיב (איוב יד) אבנים שחקו מים. אם ברזל הוא - מתפוצץ, דכתיב (ירמיהו כג) הלא כה דברי כאש נאום ה' וכפטיש יפוצץ סלע.		רבי שמואל בר נחמני אמר רבי יוחנן:											◊
יצר הרע מסיתו לאדם בעולם הזה, ומעיד עליו לעולם הבא. שנאמר (משלי כט) מפנק מנוער עבדו ואחריתו יהיה מנון, שכן באטב"ח של רבי חייא קורין לסהדה מנון.		רבי הונא רמי:											◊
כתיב (הושע ד) כי רוח זנונים התעה וכתיב (הושע ה) בקרבם - בתחילה התעם, ולבסוף בקרבם.		רבא:											◊
בתחילה קראו הלך ולבסוף קראו אורח ולבסוף קראו איש, שנאמר (שמואל ב יב) ויבא הלך לאיש העשיר ויחמול לקחת מצאנו ומבקרן לעשות לאורח, וכתיב ויקח את כבשת האישי הרש ויעשה לאיש הבא אליו.		רבי יוחנן:											◊
אבר קטן יש לו לאדם, מרעיבו - שבע, משביעו - רעב, שנאמר (הושע יג) כמרעיתם וישבעו וגו'.		רבי חנא בר אחא, אמרי בי רב:											◊
ארבעה מתחרט עליהן הקדוש ברוך הוא שבראם, ואלו הן: גלות, כשדים, וישמעלים, ויצר הרע.													◊
גלות - דכתיב (ישעיהו נב) ועתה מה לי פה נאם ה' כי לקח עמי חנם וגו'.													◊
כשדים - דכתיב (ישעיהו כג) הן ארץ כשדים זה העם לא היה.													◊
ישמעאלים - דכתיב (איוב יב) ישליו אהלים לשודדים ובטוחות למרגיזי אל לאשר הביא אלוה בידו.													◊
יצר הרע - דכתיב (מיכה ד) ואשר הרעת.													◊
אלמלא שלש מקראות הללו נתמוטטו רגליהם של שונאיהן של ישראל, חד - דכתיב (מיכה ד) ואשר הרעתי, וחד - דכתיב (ירמיהו יח) הגה כחומר ביד היוצר כן אתם וגו'. ואידך - (יחזקאל לו) והסרת את לב האבן מבשרכם ונתת לי לב בשר.		רבי יוחנן:											◊
אף מהאי נמי (יחזקאל לו) ואת רוחי אתן בקרבכם וגו'.		רבי פפא:											◊
(זכריה ב) ויראני ה' ארבעה חרשים.													◊
מאן נינהו ארבעה חרשים?													◊
משיח בן דוד ומשיח בן יוסף, ואליהו, וכהן צדק.		רבי חנא בר ביזנא אמר רבי שמעון חסידא:											◊
אי הכי, היינו דכתיב (זכריה ב) ויאמר אלי אלה הקרנות אשר זרו את יהודה הני לשובה אתן		מתבי רב ששת:											◊
שפיל לסיפיה דקרא, ויבואו אלה להחריד אותם לידות את קרנות הגוים הנושאים קרן - אל ארץ יהודה לזרותה וגו'.		אמר ליה: [רב חנא בר ביזנא]											◊
בהדי חנא באגדתא למה לי.		אמר ליה: [רב ששת]											◊
(מיכה ה) והיה זה שלום אשרו כי יבוא בארצנו וכי ידרוך בארמנותינו והקמונו עליו שבעה רועים ושמנה נסיכי אדם.													◊
מאן נינהו שבעה רועים?													◊
דוד באמצע, אדם שת ומתושלח מימינו, אברהם יעקב ומשה בשמאלו.													◊
ומאן נינהו שמנה נסיכי אדם?													◊
ישי, ושואל, ושמואל, עמוס, וצפניה, צדקיה, ומשיח, ואליהו.													◊
ארבעה סולמות כו'.													◊
גובהה של מנורה חמשים אמה - וארבעה ילדים של פרחי כהונה ובידיהם כדי שמן של מאה ועשרים לוג.		תנא:											◊

disputants-חולקים-♦ ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement-■ ; קשיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof
---	--

Talmud Navigator

סוכה-החליל	מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	נב:
	מאה ועשרים לוג כולהו, או דלמא לכל חד וחד?	איבעיא להו:											▲	נב:
	ובידיהם כדי שמן של שלשים שלשים לוג, שהם כולם מאה ועשרים לוג.	תא שמע:											■ !	נב:
	והן משובחין היו יותר מבנה של מרתא בת בייתוס.	תנא:											■	נב:
	אמרו על בנה של מרתא בת בייתוס שהיה נוטל שתי ירכות של שור הגדול, שלקוחה באלן בצד גודל. ולא הניחורו אחיו הכהנים לעשות כן משום (משלי יד) ברב עם הדרת מלך.												○	נב:
	מאי משובחים?												▲	נב:
	אילימא משום יוקרא												!	נב:
	הני יקירי טפי												;	נב:
	אלא, התם כבש ומרובע ולא זקיף, הכא סולמות, וזקיף טובא.												!	נב: